

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1517/2021
08.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бошко Каћански, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Драгана Дамјановић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 760/20 од 03.09.2020. године, у седници већа одржаној 08.12.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 360/20 од 03.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 760/20 од 03.09.2020. године, у делу који се ревизијом побија, преиначена је пресуда Основног суда у Новом Саду у усвајајућем делу, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужиља тражила да јој тужени исплати износ од 45.392,00 динара на име отплаћеног дела кредита за време трајања брачне заједнице са законском затезном каматом од 21.04.2014. године, када је брачна заједница странака престала, па до исплате, као и износ од 266.636,95 динара на име преосталог дела неплаћеног кредита (дospelих а неплаћених рата кредита по престанку брачне заједнице), са законском затезном каматом од 09.05.2019. године као дана вештачења до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смилу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновно указује на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, будући да је другостепени суд потпуно и правилно применио све одредбе процесног закона које су биле од утицаја на доношење законите и правилне пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је за време трајања брачне заједнице са туженим 30.05.2013. године подигла наменски кредит у износу од 440.929,60 динара са роком отплате од 84 месеца. Новчана средства добијена уговором о кредиту уложена су за реновирање куће супружника, њихов редован живот и рефинансирање раније преузетих обавеза из уговора о кредиту, који је тужила подигла за потребе заједнице живота, која је трајала од 2010. до 2014. године. Од почетка отплате кредита 30.05.2013. године до престанка заједнице 20.04.2014. године, тужила је измирила све доспеле обавезе према банци у укупном износу 90.784,03 динара. По престанку брачне заједнице, тужила је исплатила укупно 168.050,94 динара, а дана 13.04.2016. године, банка је једнострано раскинула уговор са тужиљом због неиспуњења уговорних обавеза, након чега је 2018. године, уплаћено још 71.954,00 динара, тако да према извештају банке укупан дуг тужиље на дан 10.01.2019. године износи 533.723,09 динара.

Код тако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је правилно применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиље за исплату износа од 45.392,00 динара који представља $\frac{1}{2}$ новчаног износа од 90.784,03 динара, плаћеног банци за време трајања брачне заједници тужиље и туженог. Такође, правилно је одлучено када одбијен тужбени захтев тужиље за исплату износа од 266.635,95 динара који представља $\frac{1}{2}$ укупног дуга који је доспео по престанку брака.

Према одредби члана 187. став 1. Породичног закона, за обавезе које су преузете ради подмирења потреба заједничког живота у браку, као и обавезе које по закону терете оба супружника, супружници одговарају солидарно заједничком и посебном имовином. Одредбом члана 187. став 2. Породичног закона прописано је да супружник који је из своје посебне имовине подмирио заједничку обавезу има право на накнаду од другог супружника сразмерно његовом уделу у заједничкој имовини. Према наведеним одредбама закона, одговорност супружника за обавезе настале током брака је солидарна, па када један супружник по престанку брачне заједнице из своје посебне имовине отплати кредит подигнут за време трајања брака, ради подмирења заједничких потреба супружника, тај супружник има право да му други супружник накнади део издатака, сразмерно свом уделу у заједничкој имовини у складу са одредбом става 2. наведеног члана. Одредбом члана 423. став 1. Закона о облигационим односима, прописано је да дужник који је испунио солидарну обавезу има право да захтева од сваког садужника да му надокнади део обавезе који пада на њега.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је у побијеној другостепеној пресуди примењено материјално право када је одбијен тужбени захтев за накнаду у висини $\frac{1}{2}$ вредности средстава (износ 45.392,00 динара) која је тужила платила банци до престанка брачне заједнице, будући да су средства добијена кредитом уложена за потребе заједнице живота тужиље и туженог и враћена банци из њихове заједничке имовине, из чега следи да је дошло до престанка обавезе за подмирење део, у смислу члана 187. став 1. Породичног закона, па самим тим тужени није у обавези да учествује у враћању $\frac{1}{2}$ дела средстава из кредита који је подигла тужила. Међутим, узимајући у обзир садржину члана 187. став 2. Породичног закона и право испуниоца солидарне обавезе на накнаду, у смислу члана 423. став 1. ЗОО, те да по престанку брака тужила

као солидарни дужник својом посебном имовином није подмирила обавезу проистеклу из уговора о кредиту, правилна је оцена другостепеног суда да тужиља нема право на накнаду дела обавезе (износ 266.635,95 динара), који пада на терет туженом, све док тужиља обавезу не испуни, након чега би своје право могла да оствари у регресној парници од туженог као садужника.

Сходно наведеном, неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић